

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE SMART

Ar ji atskleis savo paslaptį?

2019 liepa–rugėjis

SUŽAVĖTOS MILIJONIERIŲ

Knygute.lt

Michelle Smart
(Mišelė Smart)

**AR JI
ATSKLEIS
SAVO PASLAPTĮ?**

Trijų knygų serija
„Sužavėtos milijonierų“
Antra knyga

Versta iš Michelle Smart,
Claiming His One-Night Baby, 2017
© Michelle Smart, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

© „Svajonių knygos“, skaitmeninė versija, 2019

ISBN 978-609-03-0515-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Mateo Manasero širdis daužėsi kaip pašėlusis, tvirtai sukandęs dantis jis žiūrėjo į karstą, leidžiamą į šventą privačių Minjato pilies kapinių žemę.

Atviroje erdvėje stovėjo šimtai Pieto Pelegrinio mylėtų žmonių: draugai, šeimos nariai, kolegos, net keli aukšti valstijos pareigūnai, kurių apsaugininkai laikėsi atokiau. Ir viskas tik tam, kad vyras, kurį už kilnius poelgius gerbė visas pasaulis, būtų deramai palaidotas.

Pieto motina Vanesa Pelegrini, vos prieš metus netoliese palaidojusi vyrą Fabijų, žengtelėjo į priekį, padedama dukters Frančeskos. Abi moterys rankose laikė raudonas rožes. Frančeska ištiesė ranką Natašai, Pieto našlei, ši išblyškusi spoksojo į karstą. Staiga įsisiautėjęs ankstyvo rudens vėjas Natašą padarė panašią į statulą. Ant moters galvos nesujudėjo nė vienas medaus spalvos plaukelis.

Nataša pakėlė sausas akis ir sumirksėjo. Regis, galutinai supratusi, kas nutiko, čiupo Frančeską už rankos ir prisidėjo prie šniurkščiojančių moterų draugijos.

Visos trys Pelegrinių šeimos moterys sumetė

rožes ant karsto.

Tai buvo atsisveikinimo diena. Šiandien reikėjo apraudoti vyrą, kuris to tikrai nusipelnė. Ne pati tinkamiausia diena spoksoti į veliono našlę ir galvoti, kokia ji graži. Net ir verkdamas. Ar galvoti, kaip norėtų ją apkabinti ir...

Danielis, Pieta brolis, stovintis šalia Mateo, sujudėjo. Dabar jų eilė atsisveikinti.

Viso gero, Pietai, mano drauge, mano bičiuli. Ačiū tau už viską. Ilgėsime tavęs.

Artimiausiems šeimos nariams – o Mateo Manaseras buvo būtent toks – į karstą sumetus rožes, atėjo laikas atsisveikinti kitiems laidotuvių dalyviams.

Stengdamasis išlaikyti neutralią išraišką, Mateo stebėjo savo tėvus, atiduodančius paskutinę pagarbą pusbroliui. Tėvai nė nežvilgtelėjo į Mateo, bet jis žinojo, jog tėvas jaučia jo žvilgsnį.

Nuo to laiko, kai prieš penkerius metus mirus broliui oficialiai pasikeitė pavardę, Mateo su tėvais nepersimetė nė žodžiu.

Tiek daug mirčių.

Tiek daug laidotuvių.

Tiek daug širdgėlos.

Tiek daug skausmo.

Laidotuvėms pasibaigus ir pastoriui nulydė-
jus gedėtojus į koplyčią, Mateo nuėjo prie kapo
kitoje kapinių eilėje.

Ant marmurinio antkapio išvydo paprastą už-
rašą:

Robertas Pelegrini

Mylimas sūnus

Mateo, kaip mylintis brolis, nė nepaminėtas.

Pastaruosius šešis šimtmečius visi Pelegrinių
šeimos atstovai buvo laidojami prie namų
esančiose kapinėse. Per paskutinius penkias-
dešimt metų Robertas Pelegrinis buvo jau-
niausias iš čia atgulusiųjų. Jam tebuvo dvide-
šimt aštuoneri.

Mateo priklaupė ir palietė marmurinį antka-
pį. *Sveikas, Robertai. Atleisk, kad kurį laiką
tavęs nelankiau. Buvau užsiėmęs. Mateo gar-
siai nusijuokė. Per penkerius metus jis brolio
kapą aplankė vos keletą kartų. Vis dėlto kiek-
vieną dieną pagalvodavo apie broį. Jo netektį
juto nuolat.*

*Tau ir vėl tenka klausytis mano pasiteisini-
mų. Vėl. Žinai, kad man skaudu matyti tavo
kapą. Myliu tave ir beprotiškai ilgiuosi. Tik
norėjau, kad žinotum.*

Nusišluostęs ašaras, skaudama galva ir šir-

dimi, Mateo nuėjo į pilį, kad prisidėtų prie kitų laidotuvių dalyvių.

Didelėje patalpoje stovėjo stalas, padengtas gedulingoms iškilmėms. Mateo buvo užsisakęs viešbučio kambarį Pizoje. Ko gero, taurelė viskio šią akimirką nepakenks. Viešbučio kambario bare pakako alkoholinių gėrimų pasigerti. Iškilmėse Mateo bus tiek, kiek pridera.

Kai gurkštelėjo viskio, pasirodė Frančeska.

Mateo ją tvirtai apkabino.

- Kaip laikaisi? - dėdė Fabijus ir jo žmona Vanesa priėmė Mateo į savo namus, kai šiam buvo trylika. Frančeska tada buvo kūdikis. Mateo matė pirmuosius jos žingsnius, dalyvavo pirmajame muzikos mokyklos pasirodyme, per kurį Frančeska sulaužė trimitą. Na, o galiausiai Mateo, kaip vyresnysis brolis, prieš keletą mėnesių dalyvavo Frančeskos išleistuvių šventėje.

Gūžtelėjusi pečiais Frančeska paėmė Mateo už rankos.

- Eime su manimi. Turime pasikalbėti.

Praėję šaltą koridorių - senovinę pilį buvo pats metas iš esmės atnaujinti - juodu atsidūrė senajame Fabijaus Pelegrinio kabinete, kuris, sprendžiant iš pelėsių kvapo, buvo nenau-

dojamas nuo tos dienos, kai Fabijus susirgo jį pražudžiusia judėjimo neuronų liga.

Po kelių akimirų tarpduryje pasirodė Danielis ir Nataša.

Moteris greitomis dirstelėjo į Mateo, bet netrukus nukreipė žvilgsnį. Uždariusi duris Frančeska paragino visus sėstis prie apskrito stalo.

Giliai įkvėpęs oro, Mateo mintyse nusikeikė.

Dabar jis mažiausiai norėjo bendrauti su ja. Moterimi, kuri žaidė su jo širdimi. Įtikino jį savo jausmų nuoširdumu, netgi tuo, kad jūdviejų laukia bendra ateitis. Deja, tuo pačiu metu Nataša niekingai žaidė ir su Mateo pusbroliu.

Regis, šiandien Nataša šalia Mateo sukiojosi kone visą laiką. Kur pažvelgęs, vyras vis matydavo jos veidą. O dabar Nataša sėdėjo taip arti, jog ištiesęs ranką Mateo būtų galėjęs paliesti išdavikę.

Ji neturėtų vilkėti juodų drabužių. Natašai labiau tiktų raudoni apdarai.

Mateo nenorėjo sau prisipažinti, jog Nataša – gražiausia jo kada nors sutikta moteris. Prabėgę metai jai dar pridėjo žavesio.

Mateo įsistebeilijo į gyvas mėlynas Natašos akis, kurios vengė susitikti su jo akimis. Žvelgė į apvalų, įprastai kreminės spalvos veidą,

kuris šiandien buvo baltut baltutėlis, ir ieškojo trūkumą. Natašos nosis buvo kiek per ilga, lūpos per putlios. Vis dėlto šie bruožai tik pridėjo moteriai charizmos. Moteriai, šalia kurios kadaise Mateo troško atsibusti kiekvieną rytą.

O dabar?

Dabar jis nenorėjo kvėpuoti oru, kurį ji išpučia iš savo plaučių.

- Vadinasi, aš pasirūpinsiu teisiniais dokumentais, Danielis - statybomis, Mateo - medicininėmis pažymomis. O tu, Nataša? Gal pasirūpinsi reklama?

Frančeskos žodžiai pasiekė Natašos ausis, tačiau tikrąją prasmę ji iššifravo tik po kelių širdies dūžių.

Per susitikimą, kurį sušaukė Frančeska, Natašai buvo sunku susikaupti. Vien tik pykčio žaibai tarp Frančeskos ir Danielio padėjo jai išlaikyti dėmesį.

- Galiu tai padaryti, - sukuždėjo Nataša, užgniaužusi kylančią isteriją.

Iš nevilties mintyse sau pasakė: *Nekreipk dėmesio į Mateo ir būk rami.*

Viešpatie, Nataša nieko neišmano apie viešuosius ryšius.

Bet ji žinojo: Frančeska įsitikinusi, jog sukvie-

tusi visus brolius ir seseris – o Pelegriniai Matteo laikė vienu iš jų – pasielgė teisingai. Frančeska sumojo, kad Nataša irgi norės dalyvauti susitikime.

Bet kuri padori, mylinti našlė norėtų pastatyti paminklą velioniui vyrui.

Ir Nataša *norėjo* prie to prisidėti. Pietas buvo prastas sutuoktinis, bet pagarsėjęs filantropas. Prieš dešimtmetį jis įkūrė fondą, kurio pagrindinis uždavinys – gelbėti nuo gamtinių kataklizmų nukentėjusias vietas statant jose mokyklas, namus, ligonines arba tai, ko ten tuo metu labiausiai reikia. Likus savaitei iki Pieta mirties, Karibų miestą Kabaljerosą nušlavė galingas uraganas, jis sugriovė didumą salos ligoninių. Pietas išsyk sugalvojo, kad pastatys ten naują ligoninę, tačiau sumanymas virto dar viena tragedija – Pietas žuvo sraigtasparnio katastrofoje.

Paminklo jis nusipelnė. O nukentėję Kabaljeroso gyventojai nusipelnė turėti ligoninę, todėl Nataša dės visas pastangas, kad ji būtų pastatyta.

Taigi Nataša stengėsi sutelkti dėmesį, nenorėdama nuvilti mylinčių Pelegrinių, šie žmonės buvo jos gyvenimo dalis tiek, kiek ji prisimena. Juk Natašos tėvas ir Fabijus buvo mokyklos

laikų draugai. Pati ji niekada neturėjo brolių ir seserų. Per šešerius metus trukusias sužadėtuves Nataša suartėjo su kone visais Pelegričių šeimos nariais.

Jei šiame kambaryje nebūtų Mateo, ji galėtų sutelkti mintis.

Per pastaruosius septynerius metus nebuvo nė karto, kad būdama šalia Mateo nejaustų didžiulio jo pykčio. Kitų žmonių akivaizdoje Mateo elgėsi draugiškai ir mandagiai, kad nusišlykštėjimą. Vis dėlto kai jų žvilgsniai susidurdavo, Nataša išvysdavo velnišką neapykantą, sklindančią iš žalių Mateo akių. O juk tos pačios akys kadaise į Natašą žvelgė su didžiuliu švelnumu.

Neapykantą Nataša juto ir šią akimirką – regis, tūkstantis adatėlių badė jai odą.

Ir kaip nei Danielis, nei Frančeska šito neįjunta? Kaip didžiulė Mateo pagieža neužvaldė viso kambario?

Iš dalies Nataša suprato, kodėl Mateo jos taip nekenčia, bet, dėl Dievo, juk prabėgo septyneri metai. Per tą laiką daug kas pasikeitė. Pati Nataša pasikeitė. Mateo – irgi. Jis metė profesionalaus chirurgo amatą, dėl kurio šitiek stengėsi, ir tapo verslininku. Visame pasaulyje

Mateo valdo dvidešimt aštuonias klinikas, jam taip pat priklauso pažangios kosmetikos linijos, mažinančios randus ir raukšles, patentas, todėl dabar Mateo iš puikaus chirurgo tapo turtingu verslininku. Jis operuoja tik tada, kai pats to nori. Mateo turtas didesnis nei Pelegričių ir Pietao kartu sudėjus.

Jis netgi pasikeitė pavardę.

Toji pavardė jį išgarsino. Mateo buvo aukštas, turėjo alyvmedžio spalvos odą, valingą smakrą bei juodus garbanotus plaukus, juos neseniai nusikirpo. Bulvariniai laikraščiai Mateo vadino *Ponu Patraukliuoju*. Nataša negalėjo ramiai vartyti nė vieno laikraščio ar naršyti internete, nes jai prieš akis tuoj pat pasirodydavo gundantis Mateo veidas.

Tik šiandien tas vyras neatrodė toks pasipūtęs. Nors Mateo atvirai bjaurėjosi Nataša, moteris juto, kad jam labai skaudu.

Pietas jam buvo daugiau nei pusbrolis ar artimas giminaitis. Pietas buvo artimiausias Mateo draugas.

Širdyje Natašai norėjosi verkti kartu su Mateo.

Kaip ir su visais kitais.

Patraukęs automobilį nuo kelkraščio, Mateo

išjungė variklį. Namas, priešais kurį buvo pastatęs transporto priemonę, skendėjo tamsoje.

Užsikniaubęs ant vairo, Mateo užmerkė akis. Ką jis čia veikia?

Šiuo metu turėtų būti viešbučio kambaryje ir gerti iki sąmonės netekimo. Mateo buvo įsitikinęs, jog Nataša liks pilyje kartu su kitais šeimos nariais. Nuo tos akimirkos, kai moteris priėmė Pieto pasiūlymą tekėti, Mateo daugiau nemiegojo su ja po vienu stogu.

Bet pilyje ji nepasiliko. Po kelias valandas trukusio susitikimo, kuriame buvo aptartos ligoninės statybos smulkmenos, Nataša su visais atsisveikino. Visais, išskyrus Mateo. Pagal nerašytą taisyklę – o tokia ji buvo todėl, jog per pastaruosius septynerius metus Mateo su Nataša beveik nesikalbėjo – vyras laikėsi kiek galima atokiau, kad niekas nepastebėtų, jog jie neatsisveikino.

Mateo vėl atsisėdo tiesiai ir giliai įkvėpė. Troško, kad jo širdis vėl plaktų įprastu ritmu.

Kas jam nutiko? Kodėl būtent šiandien Mateo negali liautis galvojęs apie Natašą? Kodėl šiandien, apraudant bičiulį bei pusbrolių, jį ėmė persekioti seni prisiminimai?

Mateo viską regėjo labai ryškiai – tą akimir-

ką, kai išėjo iš savo kambario senojoje pilyje, norėdamas prisidėti prie svečių, susirinkusių į trisdešimtąsias dėdės ir tetos jungtusių metines. Beveik tuo pačiu metu iš savo kambario, kuriame gyveno kartu su Frančeska, išėjo ir Nataša. Mateo netvėrė džiaugsmu pamatęs, jog Natašos liekną kaklą puošia vėrinys, kurį jis atsiuntė jai aštuonioliktojo gimtadienio proga. Deja, Mateo negalėjo dalyvauti vakarėlyje, nes tuo metu Floridoje dirbo gydytoju rezidentu. Paskutinę minutę buvo gautas pranešimas apie didžiulę avariją. Prireikė visų gydytojų pagalbos ir Mateo privalėjo skubėti į lėktuvą.

Jis nenorėjo skubėti – veiksmų nesiėmė iki Natašos aštuonioliktojo gimtadienio. Bet tą kartą senosios pilies koridoriuje jis išvydo Natašą, vilkinčią mėlyną suknelę. Ji atrodė kaip daili, elegantiška moteris. Mateo suprato: užteks laukti.

Visi laiškai, naktiniai skambučiai, svajonės ir viltys, susijusios su ateitimi, atvedė juos prie šios akimirkos. Buvo pats metas žengti į ateitį. Paglostęs kaklo papuošalą, Mateo delnais suėmė Natašos veidą ir pirmą kartą ją pabučiavo....